

Man taler om forskning og udvikling. Vi er helt enige i vigtigheden af disse ting, og alligevel ser vi, hvordan bevillingernes andel af brutonationalindkomsten er faldende.

Statsministeren taler om konsekvens og rettidigheds omhu. I praksis får kirkeministeren lov til at fortsætte, selv om Rigsrevisionen har sagt, at hendes dispositioner var ulovlige, og selv om hun er sat under administration. I enhver anden parlamentarisk situation havde det haft konsekvenser. Det har det ikke, så længe Dansk Folkeparti spænder sikkerhedsnettet ud under regeringen.

Senest har finansministeren overgået alle andre i forsøget på at tale konjunkturerne op. Som den eneste mener finansministeren, at ledigheden til næste år vil falde til 155.000, og vi oplevede alle sammen i torsdags, hvordan selv paven måtte inddrages, når man skulle begrunde den form for prognosearbejde. Kigger man på, hvad stort set alle andre uafhængige økonomer har fundet frem til, står det klart, at finanspolitikken er uholdbar.

Regeringen skylder at svare på, hvordan man vil skaffe 60.000 ekstra arbejdspladser. Det er påkrævet for at holde liv i 2010-planen, og når man har spurgt finansministeren – senest i torsdags – er der kommet lange svar uden reelt indhold. Derfor spørger jeg igen i dag: Hvilke konkrete initiativer agter regeringen at tage for at skaffe de 60.000 arbejdspladser, som er forudsættningen for den økonomiske politik i dag?

Igen i dag har finansministeren mulighed for at svare, og det håber jeg at finansministeren vil benytte sig af. Jeg frygter lidt for, at vi igen bliver spist af med skønmalerier, med jubeloptimisme, med at vi bare skal være glade, og om ikke andet måske om, at paven også har været taget i ed denne gang.

Kl. 14.35

Det Radikale Venstre har fremlagt et konkret, gennearbejdet skatteforslag, der kan skabe op mod 50.000 ekstra arbejdspladser. Vi mener, at regeringen burde tage imod det her tilbud med kyshånd i stedet for at lade sig støbe i skattestoppets beton.

På velfærdsområdet står det nu klart, at regeringen ikke tør eller vil noget som helst. Man har nedsat en Velfærdskommission, der først skal komme med sine anbefalinger i sikker afstand af et folketingsvalg, og allerede nu har finansministeren taget afstand. Som finansministeren sagde om Velfærdskommissionen:

Jeg vil ikke alene spørge, om kæden er hoppet af for Velfærdskommissionen; spørgsmålet er, om der overhovedet er nogen kæde.

Det er vel klart, at der med den grundlæggende holdning og indstilling er behov for en ny kurs.

Finansministerens forhold til uafhængige økonomer svarer efterhånden mest til Draculas forhold til hvidløg. Finansministeren anklager vismændene for ikke at være redelige, men vismændenes vurdering adskiller sig jo netop også fra finansministerens ved at fokusere på, at der skal skaffes mindst 60.000 arbejdspladser, for at den økonomiske politik hænger sammen. Det er ikke så rart og bekvemt, når man helst vil tale om, hvor godt det går.

Tilbage står, at der ikke kan ændres på noget som helst på velfærdsområdet før et valg. Det nye er vel, at statsministeren heller ikke vil ændre på noget efter et valg, for det er han ikke gået til valg på, så det bider sig selv i halen. Det betyder vel, at vi, hvis den nuværende regering måtte fortsætte, skal helt hen til næste folketingsvalg igen, før partiet Venstre tør tage fat på dette utrolig centrale område. Det er det samme Venstre, som gik til valg på sloganet »Tid til forandring«, og det er jo næsten helt morsomt i dag.

Hvad gør Det Konservative Folkeparti? Det så vi udstillet i den forgangne uge. Vi andre, ikke mindst Det Radikale Venstre, har i øvrigt store forhåbninger til Det Konservative Folkeparti, fordi vi synes, at det må være rigtigt at trække Venstre i den rigtige retning i regerings-samarbejdet. Men vi må nok sige, at vores forhåbninger blev en anelse skuffet.

Skattestoppet blev ellers med finansloftalen brudt, ganske vist på et lille felt, men ikke desto mindre brudt, og det var vel også derfor, den konservative skatteordfører sagde til Jyllands-Posten, at den afgiftsforhøjelse, som bryder skattestoppet, netop viser, at det er muligt at gennemføre fornuftige og nødvendige tiltag inden for skattestoppets rammer. Ordføreren fortsatte med at sige, at man derfor nu ville presse på for en omlægning af bilafgifterne og af aktieavancebeskatningen. På den baggrund håbede vi på, at De Konservative kunne og ville gøre noget, men vi håbede forgæves. Sandheden er, at De Konservative har lagt sig pladask på maven for Venstres skattestop.

Vi havde forhåbninger om, at De Konservative nye profil og nye grønne farve på miljøområdet ville medføre et regulært forsøg på at bry-